

Μέσα τόσο φαγοπότι,
ποτηριών και πιεμάτων κρότου,
χάρδα και φιλοφρονήσεις.

Κι'έξω θρήνος απέχοντων
και τριγμοί χαυλιοδόντων
γιά θεομην καταπατήσεις.

Μέσα 'σ'το Παλάτι κώμοι,
κι'ό τής φοβεράς φανάκης!
είναι μέσα κι'ό Μπανέκης
δίχως τόδεον άκόμη
νά φυτώση μέσ'στη μέση,
και γυρίζει δίχως θέσι.

Μέσ'άνεφελος γαλήνη,κι'έξω σκοτεινή τρομάρα...
μέσ'στούς πύργους τών Βυρραράων κι'ή θεομην Γανουμάρα
ποτηριών άκούει κρότους,κι'εί απάντησαν αυτή
μέ τά κάσιχνά της χέρια τάς άλλουσεις της κροτεί.

'Αγρίως έδροχήθησαν τρεις θαυοχαίται λένοντες
και τίς ού βρυχηθήσεται;
τρεις'Ηρακλείς'όρθώνονται περί θεομην παλαιόντες
και τίς ού φοβηθήσεται;

Είς τήν αύλήν μέσς Μονής παράστασης πρωτοφανής.

'Ησαν ώς τώρα δρό καλό,δρό μόνον συμπεθέροι,
μά τώρα τρεις'γινήκανε και πάνε χέρι χέρι,
κι'οί τρεις τών άπεράσιων να γίνουσι καλογέροι.

'Ο Κόντας σάν'Ηγούμενος τούς άλλους παρηγόρει,
πούσαν'Ηγούμενοι κι'αύται κι'έν πρώτας ρασοφόροι,
και τέτοια λόγια κηλαίει
'σ'τόν τένον του πά δου γά δι.

Είμαστε τρεις'Ηγούμενοι,κι'οί τρεις άγαπημένοι
μαζί και χωρισμένοι,
κι'έγω Γεωργάκης όμορφος και πρώτος και καλλίτερος
κι'άπ'όλους μεγαλύτερος,
έπηρα πένα και χαρτί,χαρτί και καλαμάρι,
κι'έγραφα τό πρωτόκολλο,τής άποχής τροπαρι.

Και τά δικά σας έπειτα βγήκαν τά τοικουράτα,
τά κτυπητά,τά τσουκερά,τά δρό τά πιπεράτα.
'Ελα,πάτερ Δημήτρη και πάτερ Κυριακούλη,
κι'ας είμεθα μακρόθυμοι'σ'τόν κόμπο τήν μικρούλη..
'Αφίωμαι,αφίωμαι τής άμαρτίας τούτου,
και γάρ ουκ είδε τί ποιεί,δέν έχει πιά τόν νού του.

Είπαν αυτά,και'σ'της Μονής τά μαιρισμένα τεύχη
μόνοντον τριακούν της άποχής άντηχει.
Ού μνή στραφείς και πρός πολλά μικρά καλογεράκια,
ώ σέξ,τούς λέγει,κρότων τριγυρία μου κοράκια,
άκόπως έπερίσατε τήν ύστεροφημίαν
και σήμερα τήν ψυχικήν ζητείτε νηνεμίαν.

Τήν έθελούσιαν σας άληθινα θαυμάσας
σας βεβαίω πώς του λαπού θα μένη τ'ονόμα σας
ο'έκτανα τά πρωτόκολλα παντοεινά γραμμένον,
ού θέλω δ'άγνοειν όμας περί τών πεπαρηγμένων,
και γάρ ο'Κρης έτόλμησε τολμήματα πολλά,
κι'οί τρεις μας τό χειροδικό τό πήραμε'φηλά.

'Ω προσφιλείς έν άποχη κι'έν πρωτοκόλλω φίλοι,
ο'Κρης εδύνας έ'αυτά πρός όλους μας όφελαι,
κι'έν έν καρφ τάς άρνηση,τούτο σας λέγω μόνον
δτι θ'ανάφη με θυμόν και πάς ο μη θυμώσω,

κι'ο'πρξος,ο'γαλήνιος,της Ρόπας ο'λαδας,
Ισως γενή κι'Αρμόδιος,Ισως και σανίδας.

(Ένας εκ τών'Ηγούμενων με χρυσόξανθο κεφάλι
σάν Μαρκελ Νιτούς αμάνει και'σ'τόν Κόντε τέτοια ψάλλει.)

'Ω Νιτούς,ο'μά πατρόνε,
έξω'σ'το Τατό' κρώνε
μουσταρηδες Βενιζέλοι
με Κορφάνας,με Ζεφίρους,
δίχως δόρατα να τούς μέλη
και γιά'μας τούς αποκλήρους,
τούς άντάρτας καλογήρους.

'Αδελφοί,καλώς σας'όρνα...
ζητε τών ρεπουμπλικάνο
μοναχών αίμοδιήη.

Τόν'Λευτέρη τόν Κρητικά
μ'έναι πόδι θά τόν κάνω
νά χορέψη'σ'το ταφι.

Κι'άν τόν είπαν και Πίτς,πάτησε κι'αυτός'σ'την πήτα,
φθάνει μία σανίδα,
και θά'πήτα,δρε παιδιά;
Ράλλης κήκτανε τόν Κρητά.

Κι'είπαν καμπούσι φίλοι
μέ μαραμμένα χείλη;
Σανίδα τί ζητείτε σ'αυτάς της καταγιγίδες;
έμετε χωρίς άσεται
μέ τήν πολλή νηοτεία
θά γίνωμε σανίδες.
Κι'είπε κι'άσεται κήπορος; πτωχή κοιλιά μου,σκόλα..
μέ τά πρωτόκολλά μας θ'άφήσωμε τά κωλα.

Κι'έπαίαν κομπολόγια
μεγάλα και μικρά,
κι'έφαλαν μαρολόγια
γιά τούς θεομην πικρά.

'Ο δέ Λοκρός Θανάσης,πούναι κατά παιδι
μέσ'από τό Δαδι,
κι'αυτός πά δου γά δι
μονάχος τραγουδεί.

'Αποχή και μοναστηρι... τών θεομην τό νέο χάλι
κλαίει κάθε νικητοπούλη...
έκλογας χωρίς τών Τζώρτζη και χωρίς τών χρυσομάλλη
και χωρίς τών Κυριακούλη.

Κι'έλεγαν καλογεράκια,πού τάχμηνησαν καύμοι:
ο'τοιαύτας άποχάς
μέ τοιαύτας άποχάς
θά κηρόξωμεν'σ'το τέλος άποχών κι'από ψωμι.

Κι'ένθυμήθησαν ήμέρας,πού καλπών εξύμνουσι δράσεις
μέ τούς λιγυρούς αυλάς των,
κι'άρχιαν καμπούσι τότε με Φακλήριους έκτασείς
νά κιντούσι τούς όμφαλούς των.

Κι'άνεπάλλετο τό στήθος μ'έναι σάλον παρσάχης
κι'έψιθύριαν μανταίς Ζοπεράς όμφαλοσκόποι,
κι'ή παράστασις έκείνη της τελείας άποχής
τροπαρά διεφημισήη και ο'Ανακτολή κι'Εδρόπη.

Μετα καμπούσι ποικιλίας,
ο'άλλους λόγους άγγελίας.

Θέατρον Δημητικόν...όλας Λομπόρα πρώτης,
πού καθένας εδύματι της Εδδδμου διασώτης.